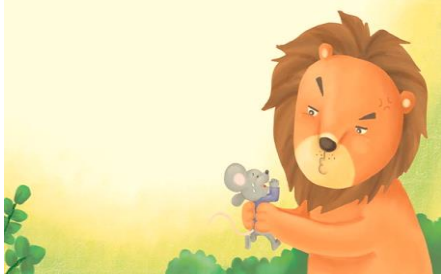

ราชสีห์กับหนู

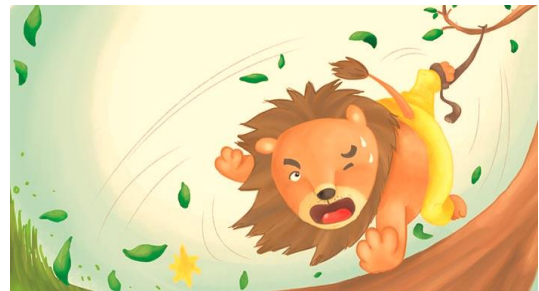

กาลครั้งหนึ่ง ณ ฝืนป่าอันกว้างใหญ่ ขณะราชสีห์ผู้เป็นราชาแห่งสัตว์ทั้งหลายกำลังนอนหลับอย่างมีความสุข จู่ ๆ ก็มีหนูตัวน้อยไต่ขึ้นมาปีนป่ายบนหลังจนราชสีห์รู้สึกตัวตื่น ก่อนใช้อุ้งเท้าใหญ่เตะครุบหนูน้อยตัวนั้น หวังจะขย้ำกินด้วยความโมโหเพราะถูกขัดจังหวะการพักผ่อน

แต่ยังไม่ทันจะอ้าปากกว้างตีก็มีเสียงอ่อนหวานเล็ก ๆ จากเจ้าหนูดังขึ้นมาว่า "ได้โปรดให้อภัยข้าสักครั้งเถิดท่านเจ้าป่า ข้าขอสาบานว่าข้าไม่ได้ตั้งใจล่วงเกินท่านเลยแม้แต่น้อย หากคราวนี้ท่านมีเมตตาปล่อยตัวข้าไป ข้าจะไม่ลืมนบุญคุณของท่าน ข้าจะตอบแทนท่านอย่างแน่นอน ข้าสัญญา"

ทันทีที่ได้ยินราชสีห์เจ้าป่าก็หัวเราะลั่นแล้วตอบกลับไปว่า "เจ้าเป็นเพียงหนูตัวเล็กแค่นี้ จะมีปัญหาทำอะไรตอบแทนข้าที่เป็นถึงราชาผู้ยิ่งใหญ่ได้ แต่เอาเถอะ เห็นแก่มุกตลกของเจ้าที่ทำให้ข้าหัวเราะได้ คราวนี้ข้าจะปล่อยเจ้าไปก็แล้วกัน" แม้จะเต็มไปด้วยคำตลกแต่เจ้าหนูน้อยก็ตอบรับอย่างนอบน้อมและจริงจัง "ขอบคุณท่านเจ้าป่าผู้เมตตา ข้าจะไม่ลืมนบุญคุณครั้งนี้เลย"

หลายวันผ่านไป ขณะราชสีห์กำลังออกล่าหาอาหารก็ดันพลาดทำไปติดกับดักนายพรานเข้า ต่อให้ดิ้นแรงแค่ไหนก็ดิ้นไม่หลุดทำได้แต่ส่งเสียงร้องออกมาอย่างสิ้นหวัง โชคดีที่เจ้าหนูได้ยินเข้าจึงรีบวิ่งตามเสียงนั้นไปแล้วรีบลงมือช่วยเหลือราชสีห์ทันที เจ้าหนูใช้ฟันเล็ก ๆ ของมันกัดบ่วงกับดักที่ละเส้นอย่างตั้งใจจนราชสีห์รู้สึกผิดที่เคยพูดดูถูกอีกฝ่ายไว้สารพัด

เมื่อบ่วงเส้นสุดท้ายขาดและราชสีห์รอดเป็นอิสระอีกครั้งจึงพูดกับเจ้าหนูว่า "ขอบคุณเจ้ามากที่ช่วยข้าเอาไว้ และข้าขอโทษด้วยที่เคยพูดไม่ดีกับเจ้าในวันนั้น" เจ้าหนูยิ้มรับคำขอบคุณนั้นอย่างยินดีแล้วตอบกลับไปว่า "ข้าไม่เคยถือโทษโกรธเลยท่านเจ้าป่า และข้าดีใจยิ่งกว่าที่ได้ตอบแทนท่านอย่างที่คุณสัญญาไว้"

เมื่อต่างคนต่างเข้าใจ ไม่ถือโทษโกรธกัน หลังจากนั้นราชสีห์กับเจ้าหนูก็กกลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ไม่เคยดูถูกว่าร้ายกัน คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และใช้ชีวิตด้วยกันในป่ากว้างร่วมกับสัตว์อื่น ๆ อย่างมีความสุขเรื่อยไป...

อย่าควรประมาณผู้	ทรพล
สบเคราะห์คราวขัดสน	สุดรู้
เกลือกเขาสบร้ายดล	ไต่เหตุ มีเฮ
มากพวกคงมีผู้	ระลึกเค้าคุณสนอง